

alt Fald det høitæredede Landsting vilde optage en saadan Bestemmelse. De have gjort mig opmærksom paa, at Kunstakademiet selv tidligere har andraget paa, at Kunsten skulde stilles lige med Literaturen, og at, naar de ikke i deres sidste Betænkning specielt have døet ved denne Side af Sagen, var det, fordi andre Betragtninger havde lagt Beslag paa deres Opmærksomhed; jeg vil komme til senere at nævne disse, de angik fornemmelig Lovudkastets § 7 og den Paragraf, som vi allerede have forladt, § 1, med Hensyn til hvis Indhold der i det Væsentligste er givet Kunstakademiets Betragtning Medhold. Skrivelsen meddeles saaledes, at Kunstakademiet tidligere har andraget paa en Periode af 30 Aar, og oplyser dernæst med praktiske Exempler, at det kan være en Sag af Vigtighed. En af Understribterne har saaledes selv oplevet, at hans egne raderede Arbejder over Koeskilde Domkirke og Frederiksborg have hængt i en Tid af 23 Aar, uden at saa godt som et eneste Exemplar blev affat, men at de efter denne lange Hvile vare saa helbige at finde Njebere, og at det i Dieblirket er umuligt at erholde et eneste Exemplar tilkjøbs. Skrivelsen oplyser fremdeles noget Beslægtet med Hensyn til afsbøde Købles Plader: Partier af Frederiksborg, den gamle Sømand, m. m., af hvilke man i lige Maade nu ikke er istand til at faae et Exemplar, og det fordi de efter Kunstnerens Død vare blevne offentlig Egen- dom, og det Offentlige ikke har benyttet den Ret, som Lovudkastet jo netop ved at begrænde Perioden til 10 Aar meente, at det Offentlige skulde faae Leilighed til at gjøre Brug af. Et tredie Exempel, som anføres, og som virkelig er af særdeles Interesse, er, at en af vore saa Kobberstikkere har henlagt en stor Deel af sine Plader, i nogen Misnøje over, at de ikke strax havde fundet tilstrækkelig Affætning, men i den fuldeste Forvisning om, at Eftertiden vil give hans Arbejder, hvad der tilkommer dem, og at han saaledes vil være istand til i disse Plader at efterlade sin Familie en Pension. Jeg kan gjerne nævne Manden; hans Navn har en god Klang tiltrods for, at Kobberstikkerkunsten her i Kjøbenhavn, i Danmark, ja over hele Europa synes at skulle fortrænges af, hvad der ikke er Kunst; det er Eekersberg. Jeg har saaledes

haft den Ære, at Kunstakademiets Komitee har sluttet sig til mig. Men jeg har meget mægtigere Allierede, nemlig hele den moderne europæiske Lovgivning. Jeg har allerede nævnet, hvorledes det i saa Henseende forholdes sig med den engelske Lovgivning; dens Tanke er ganske i Overensstemmelse med mit Endringsforslag. For den franske Lovgivnings Vedkommende ville allerede Lovudkastets Motiver have oplyst det høie Thing om, at Perioden er lige for Kunsten og Literaturen og efter den nyere franske Lovgivning 30 Aar for Enken. For den østerrigske Lovgivnings Vedkommende vil det høie Thing ligeledes af Lovudkastets Motiver have seet, at Perioden er lige for Kunst og Literatur, 30 Aar for de Efterladte. Af de Stormagter, om hvilke der vil kunne være Tale, staaer saaledes kun Preussen tilbage, thi Rusland er, saavidt jeg veed, ikke rykket stærkt frem i denne Art af vestlig Kultur. For Preussens Vedkommende skal jeg imidlertid tillade mig at oplyse, at den Forskel, der unægtelig fandtes i Loven af 11te Juni 1837, som havde sat Fristen til 30 Aar for Literaturen og 10 Aar for Kunsten, forlængst er ophævet. Sagen er nemlig, at den tydske Forbundslovgivning fra hiin Tid havde en saadan Adskillelse som den, der vilde fremkomme i den danske Lovgivning, dersom den Lov, vi idag beskæftige os med, skulde indskrænke Perioden for Kunsten til 10 Aar, medens vor Eftertrykslovgivning beholdt sine 30. Saaledes stod den tydske Forbundslovgivning i 1837, men ved Beslutning af 19de Juni 1845 udvidedes Fristen til at gjælde 30 Aar efter Forfatterens eller Kunstnerens Død, ligesom der ogsaa blev givet 30 Aar for alle posthume Arbejder, det vil sige Arbejder, som først udgives efter en Forfatters Død. Efterat nu Forbundets Beslutning var givet, maatte denne naturligtvis publiceres til Efterlevelse i de respektive tydske Forbundslande. For Preussens Vedkommende skete dette den 16de Januar 1846 ved et Publikationspatent, hvorved denne sælles Regel om 30 Aar for Kunst og Literatur ophævedes til gjældende preussisk Ret. Ja, Sagen er i det tydske Forbund bleven anseet for saa vigtig, at Fristen af 30 Aar kun staaer som det nødvendige Minimum; det staaer ethvert tydske Forbundsland frit at udvide denne Termin, og hvor vigtig